

Denis
Derk

Dorotea Jendrić (1957. – 2018.)

Još je sredinom prosinca 2017. godine u Staroj gradskoj vijećnici u Zagrebu likovna kritičarka i publicistkinja Dorotea Jendrić ponosno primila nagradu ULUPUH-a za izdavački projekt godine i to za monografiju “Umjetnost mode – ULUPUH-ova modna povijest”, koju je prema tekstovima svoje prerano preminule kolegice iz Večernjeg lista Ane Lendvaj uređila zajedno sa Davorom Klarićem. A onda je nakon teške bolesti preminula u Zagrebu 6. travnja 2018. godine u šezdeset i drugoj godini života, ne dočekavši zasluženu mirovinu, baš kao i mnoge kolegice i kolege iz bremenite i prevrtljive novinarske branše.

Rođena u Đurđevcu, u podravskoj nizini, u kraju prepunom legendi i autentičnih likovnih čarobnjaka, još kao srednoškolka preselila je u Zagreb gdje je završila školu Primijenjene umjetnosti i dizajna te studirala Povijest umjetnosti i sociologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Njen istraživački i pomalo nemirni duh i ogromna energija uputili su je prema novinarstvu, prvo prema Radiju 101 koji je bio iskonska kalionica borbenog novinarskog duha, a onda i prema *Večernjem listu* uz koji Dorotea Jendrić ostaje vezana gotovo četvrt stoljeća. Bila je uporna novinarka koja nije bježala od terenskog rada. Obožavala je putovati i upoznavati različite ljude. Svojim fotoaparatom portretirala je brojne umjetnike koji su se nerado davali slikati. Fotografirala

je njihove ateljee, umjetnine, ali i brojne hrvatske kulturne spomenike. Vrlo je srčano vodila intervjue i bila je osoba u čijem su se telefonskom imeniku nalazili i oni brojevi koji su mnogim drugim kolegama bili nedostupni. S puno znanja i razumijevanja pisala je o muzejskoj djelatnosti, ali i o svim onim brojnim spomenicima kulture

te pokretnoj i nepokretnoj kulturnoj baštini koja je stradala tijekom Domovinskog rata. Pratila je Dorotea Jendrić s puno autoriteta i suvremenu hrvatsku arhitektonsku scenu, baš kao i iznimno razbarušenu i neujednačenu politiku postavljanja javnih spomenika u Hrvatskoj tijekom posljednjih desetljeća. Bila je privilegirani svjedok brojnih, za likovnu umjetnost, važnih događaja koji su često ostali i nepoznati ljubopitljivoj javnosti.

Iscrpljujući rad u dnevnom novinarstvu nije joj dozvolio pisanje vlastitih djela niti dugoročnija istraživanja ili samostalne izložbene projekte. A kada je izgubila stalni posao u *Večernjem listu* ili, preciznije rečeno, njegovom tjedniku *Forumu*, postala je samostalni umjetnik, pa se našla u hirovitu medijskom tranzicijskom hrvatskom tsunamiju s kojim se nije bilo lako boriti. Upućena Dorotea lako je nalazila medije za suradnju, ali joj je puno teže išlo naplaćivanje tekstova. U tih je nekoliko godina kao kustosica i autorica potpisala više zapaženih izložbi (Mladen Vukres, Toni

Franović, Andrea Bassi, Gordana Špoljar, Romano Baričević) te je za Galeriju Stari grad u Đurđevcu priredila grupnu izložbu *Podravska zemlja i ljudi*. Intenzivno se bavila opusom kipara Zvonimira Lončarića te je priredila i zapaženu izložbu o umjetničkim knjigama, a sudjelovala je i na skupovima, primjerice onom o velikanu hrvatske i svjetske naive Ivanu Generaliću. Bila je i članica uredništva *Podravskog zbornika*. Kao *kulturtregerica* koju je novinarski posao vodio diljem svijeta (pa i do Japana, Floride...) Dorotea je gradila mostove između kultura (primjerice japanske i hrvatske) nesebično promičući hrvatske i to ne samo likovne autore. A onda je opaka bolest prekinula njezine brojne i razvedene aktivnosti. I u bolesti, Dorotea je bila hrabra i optimistična. Tako je i šezdeset i prvi rođendan proslavila s najvjernijim prijateljima u svojem gostoljubivom utrinskom stanu – bila je to prilika za još jedan susret s borbenom i pravdoljubivom Podravkom koja je živjela svoju kajkavštinu i ostavila dubok trag i to ne samo u hrvatskoj periodici. ×